

„Ha egy szellemesen,
okosan és szenvedélyesen
megírt történelmi
románcot olvasnál,
Sarah MacLeant
ajánlom!”

– *Lisa Kleypas,*
bestsellerszerző

Micsoda nő ez a férfi!

A számkivetett herceg
folytatása

finep
selection

S A R A H   M A C L E A N

*A szerzőtől a kiadó gondozásában
korábban megjelent:*

- A csábítás kilenc szabálya
- A hódítás tíz szabálya
- Tizenegy botrány egy herceg meghódításához
- Hozományvadászok kíméljenek! (A szerencsejáték szabályai 1.)
- A megérdemelt szerető (A szerencsejáték szabályai 2.)
- A számkivetett herceg (A szerencsejáték szabályai 3.)
- A Lepke és a Láng (A Keményöklű Gazfickók 1.)
- A Pimasz és a Fenevad (A Keményöklű Gazfickók 2.)
- A bátor és a herceg (A Keményöklű Gazfickók 3.)

S A R A H   M A C L E A N

*Micsoda
nő ez a
férfi!*

A szerencsejáték szabályai ♦ 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Írta: Sarah MacLean
A mű eredeti címe: Never Judge a Lady By Her Cover
(Rules of Scoundrels Book 4)

Copyright © 2014 by Sarah Trabucchi
All rights reserved.
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

A művet eredetileg kiadta:
Avon, An Imprint of HarperCollins Publishers

Cover illustration © Alan Ayers

Fordította: Mergl-Kovács Bernadett
A szöveget gondozta: Kovács Kitti

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2061-9332
ISBN 978 963 675 234 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2025-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Gera Madár Zsuzsanna, Réti Attila
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorozható.

West a nőre fordította a figyelmét...

Georgiana megszokta már, hogy a férfiak tekintete elidőzik rajta. Több százszor tapasztalta. Több ezerszer. És ki is használta. És mégis, ez a férfi – ahogy némán szemügyre vette – nyugtalanította. Ellenállt a késztetésnek, hogy feszengeni kezdjen, ehelyett a csípőjére tette a kezét, hogy csillapítsa az enyhe remegést, és megszólalt, az őszinte szavakat hamis szarkazmussal itatva át.

– Az én hőszám!

A férfi egyik szőke szemöldöke megemelkedett.

– Anna.

És abban a pillanatban, ebben az egyszerű névben, amit ő maga választott ennek az apró, titkos, hamis énének, olyasmit hallott, amit még soha azelőtt a férfitől.

Vágyat.

A nő megdermedt. Aztán lángra lobbant.

West tudta.

Tudnia kellett. Már százszor beszéltek. Ezerszer. A nő volt Chase küldötte, aki éveken át üzeneteket szállított oda-vissza West és A Bukott Angyal kitalált tulajdonosa között. És a férfi egyszer sem mutatott iránta többet homályos érdeklődésnél.

Vágyakozást pedig végképp nem.

De most... a férfi tudta.

Tudta, hogy Georgiana több, mint aminek látszik.

És hirtelen a nő úgy érezte, többé nincs egyedül.

*Carrie Ryannek, Sabrina Darbynek
és Sophie Jordannek, akik a kezdettől fogva
megőrizték Chase titkát.*

Baxternek, titkaim őrzőjének.

*És Lady V.-nek, aki egy szép napon felnő,
és reményeim szerint rengeteg saját titka lesz.*

1823. március
Leighton kastély
Basildon, Essex

— Szeretlek.
Különleges, aprócska szó, mely igen nagy hatalommal bír.
Nem mintha Lady Georgiana Pearson – egy herceg lánya és egy herceg húga, a becsület, a kötelesség és a makulátlan megjelenés gyermeke, a felső tízezer tökéletes neveltetést kapott női tagja – valaha is hallotta volna.

Az arisztokratáknak nem szokásuk szeretni.

És ha mégis megtörténik, akkor biztosan nem vetemednének olyan hétköznapi cselekedetre, mint hogy bevallják.

Ezért őszintén szóval megdöbbenő volt, hogy a szó olyan könnyen, jólesően és őszintén csúszott ki a száján, de Georgiana az eddigi tizenhat évében még sosem hitt semmiben ennyire, és sosem szabadult meg olyan gyorsan a nevével, múltjával és a családjával járó elvárások béklyóitól. Igazság szerint megragadta a kockázatot és

a jutalmat, izgatottan várta, hogy végre érezzen. Hogy éljen. Hogy létezzen.

Pokolba a kockázatokkal – ez *szerelem*.

És ez felszabadítóan hatott rá.

Biztos, hogy sosem lesz része még egy ilyen csodálatos pillanatban, mint ez – annak a férfinak a karjában, akit szeret, aki mellett le fogja élni az egész életét. Akivel közös jövőt építenek, sutba dobva a lány nevét, családját és hírnevét.

Jonathan megvédi majd őt.

Legalábbis ezt ígérte, ahogy a hideg márciusi szélről óva beterelte a lányt a családi birtok istállójába.

Jonathan szeretni fogja.

Ezt suttogta a férfi, ahogy a keze megoldotta és felemelte a ruháját, kihámozta és kicsomagolta, mindent megígérve neki, miközben megérintette és simogatta.

A lány pedig visszasuttogott. Mindent odaadott neki.

Jonathan.

Gyönyörét a tetőgerendáknak sóhajtotta, és közelebb húzódott a fiúhoz – körbeölelték a formás izmok és a durva szalma. Egy meleg lópokrócba burkolóztak, aminek szúrósnak és kellemetlennek kellett volna lennie, de valahogy puhának érződött. Semmi kétség, hogy az érzelem miatt, aminek az imént szemtanúja volt.

Szerelem. A szonettek, madrigálok, tündérmesék és regények témája.

Szerelem. A megfoghatatlan érzelem, ami megríkatja a férfiakat, és ráveszi őket arra, hogy vágytól és szenvedélytől sajogva dalra fakadjanak.

Szerelem. Az az egész életet megváltoztató érzés, amitől minden fényesnek, melegnek és csodálatosnak érződik.

Az az érzelem, amit az egész világ kétségbeesetten fel akar fedezni.

Ő pedig megtalálta. Itt. A rideg tében, ennek a csodálatos fiúnak a karjában. Nem is – férfi. Férfi, ő pedig nő, aki eggyé vált vele annak karjában, a férfi testéhez simulva.

Az alattuk lévő istállóban az egyik ló halkán felnyerített, patájával a boksz padlóját seprte, fújtatva jelezte, hogy innivalóra, ételre vagy egy kis kényeztetésre vágyik.

Jonathan megmozdult a lány alatt, ő pedig hozzábújt, és még jobban magukra húzta a pokrócot.

– Még ne menj!

– Muszáj. Szükségük van rám.

– *Nekem* van szükségem rád – mondta a lány kacéran, amennyire tőle telt.

A férfi keze – ami meleg és durva volt, a lány pedig puha, amitől borzongató elégedettség járt át Georgianát – a lány csupasz vállára simult. Milyen ritka, hogy bárki is hozzáér – először is azért, mert egy herceg lánya, másodszor pedig, mert egy herceg húga. Maku-látlan. Romlatlan. Érintetlen.

Egészen mostanáig.

Elmosolyodott. Az anyja biztosan jelenetet rendez majd, ha megtudja, hogy a lányának nincs szüksége arra, hogy bevezessék a társaságba, és nem is áll szándékában ezt tenni. És a fivére – a Megvetés Hercege –, London legkiállhatatlanabb, önmagát bármire feljogosultnak képzelő arisztokratája sem fogja áldását adni.

De Georgianát nem érdekelte. Ő lesz Mrs. Jonathan Tavish. Még a Lady megszólítást sem fogja megtartani, amire pedig jogosult. Nem akarta. Csak őt akarta.

Nem számított, hogy a fivére mindent meg fog tenni azért, hogy megakadályozza ezt a frigyet. Már nem lehetett megállítani.

Az a szállóigebéli kocka már el van vetve.

De Georgiana a szénapadláson maradt.

Butácskán vigyorgott a gondolattól, megrészegette a szerelem és a kockázat – egy rendkívül kifizetődő érmének a két oldala.

A férfi megmozdult alatta, kezdett elhúzódni, a testük meleg meghittsége átadta a helyét a hideg téli levegőnek, amitől a lány libabőrös lett.

– Fel kellene öltöznöd – mondta a férfi, miközben felhúzta a nadrágját. – Ha bárki rajtakap minket...

Nem kellett befejeznie a mondatot. Ugyanazt hajtogatta hetek óta, azóta, hogy először csókolóztak, és minden lopott pillanatban. Ha valaki rajtakapja őket, a férfit megkorbácsolják, vagy még rosszabb.

A lány hírnevén pedig folt esik.

De most, a mai nap után, meztelenül fekvé ebben a durva téli szalmában, ahol hagyta, hogy a férfi felfedezze, megérintse és a magáévá tegye őt a munkáskezelével... A lány jó híre amúgy is odalett. De Georgianát nem érdekelte. Nem számított.

Ezután elszöknek majd – muszáj lesz, ha össze akarnak házasodni. Skóciába mennek. Új életet kezdenek. Georgianának van pénze.

Az nem számít, hogy a férfinak nincs semmije.

Szeretik egymást, és ez elég.

Az arisztokrácia tagjait nem irigyelni kellene, hanem szánni. Mégis mit ér az élet szerelem nélkül?

Felsőhajtott, egy hosszú pillanatig figyelte Jonathant, elgyönyörködött a kecsességében, ahogy magára húzta az ingét, és betúrta a bricseszébe, ahogy úgy vette fel a csizmáját, mintha már ezredszer csinálná ezen az alacsony mennyezetű helyen. Kravátlíját a nyaka köré tekerte, és magára kanyarította a kabátját, majd a télikabátját, a mozdulatai könnyedek és pontosak voltak.

Amikor végzett, a magas, izmos fiú a létra felé fordult, ami a lent lévő istállókhöz vezetett.

A lány magához szorította a takarót, fázott a hiányától.

– Jonathan? – szólította meg halkán, mert nem akarta, hogy bárki meghallja.

A fiú ránézett, és a lány látott valamit kék szemében – valamit, amit nem tudott azonnal értelmezni.

– Mi az?

A lány elmosolyodott, hirtelen elfogta a szemérmesség. Ami lehetetlen, tekintve, hogy mit csináltak az imént. Tekintve, hogy mit látott az imént a fiú.

– Szeretlek – ismételte meg a lány, elcsodálkozva, ahogy a szó kicsúszott az ajkai közül, ahogy a hangzása őszinteségbe, szépségbe és mindenféle jó dologba burkolta őt.

A fiú megtorpant a létra tetején, hátradőlt, annyira könnyedén, hogy úgy tűnt, mintha a levegőben lebegne. Hosszan hallgatott – elég hosszan ahhoz, hogy a lány megérezzze, hogy a márciusi hideg beeszi magát a csontjaiba. Elég hosszan, hogy lassan átjárja őt a nyugtalanság.

Végül a fiú merészen elmosolyodott, azzal a pimasz mosolyával, ami a kezdetektől fogva hívogatta a lányt. Minden egyes nap egy éven át. Még régebb óta. Egészen a mostani délutánig, amikor a fiúnak végre sikerült őt elcsábítania, felkísérte a szénapadlásra, a csókjaival elűzte a tétovázását, elmondta szép ígéreteit, és elvett mindent, amit a lány csak adni tudott.

De nem a fiú vette el.

A lány adta oda neki. Önszántából.

Elvégre szereti a fiút. És a fiú is őt.

Legalábbis ezt mondta, nem a szavaival, hanem az érintésével.

Vagy mégsem?

Kétségbeesés fojtogatta Georgianát, ami ismeretlen érzés volt számára. Olyasvalami, amit Lady Georgiana Pearson, egy herceg lánya és egy herceg húga sosem érzett korábban.

Mondd ki, kérlelte gondolatban. Hadd halljam!

Végtelennek tűnő idő után a fiú megszólalt:

– Aranyos lány vagy.

Azzal eltűnt a szeme elől.

1. fejezet

---

10 évvel később
Worthington House
London

Az hogy visszatekintett élete huszonhetedik évének történéseire, Georgiana Pearson a gúnyrajzot jelölte meg kiváltó okként.

Azt az átkozott karikatúrát.

Ha egy évvel vagy öt évvel korábban vagy hat évvel később jelenik meg a *Napi Bulvár*ban, nem érdekelte volna. De London leghíresebb pletykalapjában jelent meg március tizenötödikén.

Tényleg vigyázni kell március idusával.

Természetesen a karikatúra egy teljesen másik nap eredményeként született meg. Két hónappal korábban, január tizenötödikén Georgiana – akinek a hírnevén helyrehozhatatlan folt esett, hajadon anyja, és maga a két lábon járó botrány –, Leighton hercegének húga úgy döntött, hogy a kezébe veszi a dolgokat, és visszatér a felső tízezer tagjai közé.

Most pedig itt állt, a worthingtoni bálterem sarkában, és épp készült újra belépni az arisztokrácia körébe, miközben pontosan érezte a londoniak rászegeződő tekintetét.

Ítéleztek felette.

Nem ez volt az első bál, amin részt vett azóta, hogy folt esett a hírnevén, de ez volt az első, amin észrevették – az első, amin nem szövétből vagy festékből készített álarcot viselt. Az első, amin Georgiana Pearsonként jelent meg, aki a legmagasabb minőségű drágakőnek született, mégis botrányba keveredett.

Az első, amin megjelent a nyilvános megaláztatására.

Hogy tisztázzuk a helyzetet: Georgiana nem bánta, hogy folt esett a becsületén. Sőt, számtalan okból öröndetesnek találta ezt az állapotot, amelyek közül nem a legutolsó ez volt: ha egy hölgy hírnevén csorba esik, többé nem várják el tőle, hogy eseményeken jelenjen meg.

Lady Georgiana Pearson – aki aligha tartott igényt a rangra, és aligha érdekelte meg a megtisztelő jelzőt – boldogan fogadta a megrontását, és évek óta így érzett. Elvégre ez tette őt gazdaggá és befolyásossá, A Bukott Angyal, London legbotrányosabb és legnépszerűbb kaszinójának tulajdonosává és Britannia legrettegettebb személyévé... A titokzatos „úriemberré”, akit csak Chase-ként ismertek.

Az vajmi keveset számított, hogy valójában nő.

Úgyhogy igen, Georgiana úgy vélte, hogy a mennyország rámosolygott azon az egy évtizeddel ezelőtti napon, amikor a sorsa megpecsételődött. A felső tízezerből való száműzete – így vagy úgy, de – oda vezetett, hogy elmaradtak a bálokra, teákra, piknikekre és válogatott eseményekre szóló meghívások, ami cserébe szükségtelenné tette a seregnyi gardedám jelenlétét és a langyos limonádé mellett

folytatott értelmetlen beszélgetéseket, és nem kellett azt színlelnie, hogy érdekli az arisztokrata nők beszédtemáinak szentháromsága – az esztelen pletyka, a modern divat és a partiképes úriemberek.

Nem nagyon érdekelték a pletykák, ugyanis ritkán tartalmaztak igazságot, és sosem a teljes igazságot. A titkokat részesítette előnyben, melyeket botrányban utazó befolyásos emberek ajánlottak fel neki.

Ehhez hasonlóan a divat sem érdekelte különösebben. A szoknyát túl gyakran a női gyengeség jelének tekintették, odáig alacsonyítva a nőket, hogy mindössze simítsák le az anyagot, a kevésbé kifinomult nőket pedig oda, hogy felemeljék. A kaszinója játékterében a nyilvánosság szeme láttára rejtette magát élénk színű selymekbe, melyek London legtehetségesebb prostituáltjait fedték, de minden más helyen a nadrág jelentette szabadságot részesítette előnyben.

És nem érdekelték az úriemberek sem – fűtyült rájuk, ha jóképűek, okosak vagy ranggal rendelkezők voltak. A lényeg az volt, hogy legyen elveszteni való pénzük. Évek óta nevetett azokon a partiképes úriembereken, akiket házasságra szemeltek ki a Londonban élő nők, a nevük sorjázott A Bukott Angyal fogadókönyvében – találgattak a jövőbeli feleségeik kapcsán, megjósolták az esküvő dátumát, az utódokat. A kaszinótulajdonos lakosztályából figyelte, hogy London agglagényeit – egyik gazdagabb, jóképűbb és jobb családból való, mint a másik – földre kényszerítik, igába hajtják és kiházásítják.

És aztán megköszönte a Teremtőjének, hogy nem kényszerítették bele ebbe az ostoba színjátékba, hogy nem kellett azt színlelnie, hogy érdekli a téma, hogy nem kényszerítették arra, hogy férjhez menjen.

Nem, a bájos tizenhat éves korában megrontott Georgiana – aki most egy évtizeddel később figyelmeztetés volt a nyomdokaiba lépő

felső osztály összes drágakőjének – korán megtanulta a férfiakkal kapcsolatos leckét, és áldott módon megmenekült a lelkész hóhérvételeitől.

Egészen mostanáig.

A legyezők gyorsan jártak, hogy elrejtsek a suttogásokat, a gúnyos mosolyokat és kuncogásokat. A tekintetek végigsiklottak rajta, úgy téve, mintha levegőnek néznék, még akkor is, amikor megállapodtak rajta, átkozva őt a múltjáért. A jelenlétéért. Kétségtelenül a pimaszságáért. Amiért be meri szennyezni a makulátlan világukat a botrányával.

Azok a szemek vadásztak rá, ha teheték volna, lemészárolják.

Tudták, miért van itt. És megvetették érte.

Krisztus a mennyben, ez kész kínzás!

A ruhával kezdődött. A fűző lassan a halálát okozta, az alsószojnya rétegei pedig akadályozták a mozgásban. Ha menekülőre kelle-ne fognia, biztosan megbotlana benne, arccal előre a földre zuhan-na, és elnyelné a csipkébe bújt arisztokrata hölgyek locsogó hordája.

A kép váratlanul villant fel előtte, mire majdnem elmosolyodott. De csak majdnem. Egy ilyen végkifejlet valódi lehetősége tartotta vissza ettől.

Még sose érzett késztetést arra, hogy ilyen sokat izegjen-mozog-jon. De nem fogja nekik megadni azt az örömet, hogy prédát lássa-nak benne. Az előtte álló feladatra kell koncentrálnia!

Férjet kell találnia.

A kiszemeltje Lord Fitzwilliam Langley volt – rendes és becsüle-tes, nemesi rangú, pénzsűkében van, és védelemre szorul. Egy fér-fi, akinek egyetlen titkot leszámítva gyakorlatilag nincsenek titkai – egyetlen titok, ami, ha valaha napvilágra kerül, nemcsak tönkreteszi a férfit, hanem börtönbe is juttatja.

A tökéletes férj egy olyan hölgy számára, akinek a házasság velejáróira van szüksége, nem pedig magára a házasságra.

Már ha az átkozott férfi felbukkanna végre!

– Egy bölcs nő azt mondta nekem egyszer, hogy egy terem sarkaiban csak a gyávák álldogálnak.

Legszívesebben felmordult volna, de nem volt hajlandó Lamont hercegének ismerős hangja felé fordulni.

– Azt hittem, nem érdekel a nemesség.

– Ostobaság. Meglehetősen kedvelem a nemességet, de még ha nem kedvelném, akkor sem hagytam volna ki Lady Georgiana első bálját. – A nő összevonta a szemöldökét, mire a férfi hozzátette: – Óvatosan, különben London többi része azon fog töprengeni, hogy miért nézel levegőnek egy herceget.

A herceg – akit széles körben Temple-ként ismertek – az üzlettársa volt, A Bukott Angyal társtulajdonosa, és rettentően idegesítő, amikor úgy tartotta kedve. A nő végül szembefordult vele, és ragyogó mosolyt erőltetett az arcára.

– Azért jöttél, hogy kárörvendj?

– Úgy vélem, a kérdés végére oda akartad biggyeszteni azt, hogy kegyelmes uram – segítette ki a férfi.

A nő résnyire húzta a szemét.

– Biztosíthatlak, hogy ez eszembe sem jutott.

– Ha arisztokrata férjet szeretnél magadnak fogni, akkor jobban teszed, ha elkezded megcsillogtatni a nemesi rangokkal kapcsolatos éleslátásodat.

– Inkább máshol kamatoztatnám az éleslátásomat. – A nő arca kezdett sajogni a feszes mosolytól.

A férfi sötét szemöldöke felszaladt.

– Például?

– Bosszút állni a gőgös arisztokratakon, akik élvezetüket lelik a fájdalmamban.

A férfi komolyan bólintott.

– Nem kifejezetten nőies tulajdonság.

– Gyakorlatlan vagyok a nőiesség terén.

– Ugyan, dehogy! – A férfi mosolyt villantott, fehér fogsora elütött olívaszín bőrétől, a nő pedig késztetést érzett, hogy letörölje a férfi arcáról a vigyort. Motyogott valami szitkozódást halkán, mire a férfi elkuncogta magát. – *Ez sem túl nőies.*

– Amikor visszaérünk a klubba...

A férfi közbevágott.

– Meg kell mondjam, hogy az átváltozásod igazán figyelemre méltó. Alig ismertelek fel.

– Ez volt a terv.

– Hogy csináltad?

– Kevesebb festék. – Georgiana leggyakrabban Anna áruhájába bújva jelent meg a nagyközönség előtt, A Bukott Angyal madámjaként. Anna nem fukarkodott a sminkkel, az extravagáns parókákkal vagy a feltűnő dekoltázssal. – A férfiak azt látják, amit látni akarnak.

– Hm – jegyezte meg Temple, érezhetően nem nyerték el a tettségét a szavak. – Mégis mi a fene van rajtad?

A nő ujjai megrándultak, erőteljes késztetést érzett, hogy lesimítsa a szoknyáját.

– Egy ruha.

A ruha makulátlan volt, és fehér – olyan valaki számára tervezték, aki jóval ártatlanabb nála. Sokkal kevésbé botrányos. Azok az idők azonban elmúltak, amint kiderült, mihez kezdett az életével.

– Láttalak már ruhában. Ez... – Temple elhallgatott, és befogadta a látványt. Köhögésnek álcázott nevetés szakadt fel belőle. – Még

sosem láttam rajtad ilyen ruhát. – Elhallgatott, és alaposabban szemügyre vette a nőt. – Tollak állnak ki a hajadból.

Georgiana a fogát csikorgatta.

– Állítólag ez a divat netovábbja.

– Nevetségesen nézel ki.

Mintha saját maga nem tudta volna. Mintha nem érezte volna.

– A sármod nem ismer határokat.

A férfi elvigyorodott.

– Csak nem szeretném, ha nagyon eltelnél magaddal.

Erre esély sem volt. Itt nem, az ellenségeivel körbevéve.

– Nincs neked egy feleséged, akit szórakoztatnod kellene?

A férfi sötét tekintete elsiklott mellette, és megállapodott egy csillogó vöröseshajkoronán a bálterem közepén.

– Épp a bátyád táncol vele. Ahogy ő kölcsönadja neki a jó híret, arra gondoltam, hogy ezt én is megtehetném a húgáért.

A nő hitetlenkedve fordult Temple felé.

– A *te* jó híredet?

Pusztán hónapokkal korábban Temple-t még a Gyilkos Hercegeként ismerték, azt hitték róla, hogy megölte a jövőbeli mostohaanyját hirtelen felindulásból, az esküvő előtti éjszakán. Az arisztokrácia örömmel fogadta vissza a köreibe, amint bebizonyosodott, hogy a vád hamis volt, ő pedig feleségül vette a nőt, akit állítólag megölt – ami Mara számára botrányos volt. De a férfi is épp annyira botrányos maradt, amennyire egy herceg az lehet, mivel eleinte éveket töltött az utcán, majd A Bukott Angyal ringjében tette próbára magát mint pusztakezű öklöző.

És bár Temple hercegi címet viselt, a hírnevén finoman szólva is folt esett – Georgiana bátyjával ellentétben. Simon tökéletes nevelésben részesült ehhez a világhoz, és az, hogy Lamont hercegnével

táncol, nagyot fog lendíteni Mara hírnevének és egyúttal Temple hercegi rangjának helyreállításán.

– Lehet, hogy a hírneved többet árt nekem, mint használ.

– Ostobaság. Mindenki imádja a hercegeket. Nincs elég belőlünk, úgyhogy egy koldus nem igazán válogathat. – Elvagyorodott, és a karját nyújtotta. – Megtisztelne egy táncsal, Lady Georgiana?

A nő megdermedt.

– Tréfálsz.

A férfi gúnyos mosolya az egész arcát betöltő vigyorra szélesedett, a szemében huncutság csillogott.

– Meg sem fordulna a fejemben, hogy a megváltásoddal tréfálkozzak.

A nő résnyire húzott szemmel nézett rá.

– Ugye, tudod, hogy megvannak a módszereim a visszavágásra?

A férfi közelebb hajolt.

– A hozzád hasonló nők nem utasítják el a hercegeket, Anna.

– Ne nevezz így!

– Nőnek?

Ingerülten a férfi tenyerébe csapta a kezét.

– Hagynom kellett volna, hogy meghalj a ringben.

A férfi évekig szinte minden este látványosság volt A Bukott Angyalban. Azok, akik adósságot halmoztak fel a klubbal szemben, egyetlen módon nyerhették vissza a vagyonukat – ki kellett ütniük a legyőzhetetlen Temple-t a ringben. Egy sérülés és egy feleség miatt vonult vissza az öklözéstől.

– Nem gondolod komolyan. – Temple kivonszolta a fényre. – Mosolyogj!

A nő tette, amire kérték, úgy érezte magát, mint egy gyengeelméjű.

– Dehogynem gondolom komolyan.

A férfi a karjába fogta.

– Dehogy gondolod, de mivel rettegsz ettől a világtól, és attól, amit tenni szándékozol, nem erőltetem a témát.

A nő megdermedt.

– Nem rettegek.

A férfi lapos pillantást vetett rá.

– Dehogynem. Szerinted nem értem? Azt hiszed, Bourne nem érti? Vagy Cross? – tette hozzá, a kaszinó két másik tulajdonosára utalva. – Mindannyiunknak ki kellett másznunk a mocsokból, vissza a fényre. Mindannyiunknak fel kellett vértéznie magát, hogy elfogadjon minket ez a világ.

– A férfiak számára ez más. – A szavak gondolkodás nélkül buktak ki Georgiana száján. Meglepettség suhant át Temple arcán, a nő pedig rájött, hogy ezzel elismerte a férfi állítását. – A pokolba!

Temple lehalkította a hangját.

– Fegyelmezned kell a nyelvedet, ha el akarod hitetni velük, hogy ami veled történt, az csupán egy tragédia, amit tévesen botránynak állítottak be.

– Tökéletesen jól boldogultam, mielőtt megjelentél.

– A sarokban rejtőzködtél.

– Nem rejtőzködtem.

– Akkor?

– Vártam.

– Az itt összegyűltekre, hogy hivatalosan bocsánatot kérjenek tőled?

– Inkább abban reménykedtem, hogy holtan esnek össze a pestistől – morogta a nő.

A férfi kuncogott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Bár így teljesülnének a kívánságok! – Végigpörgette a nőt a táncparketten, a teremben meggyújtott gyertyák fénycsíkként suhantak el Georgiana szeme előtt. – Megérkezett Langley.

A vikomt alig öt perccel ezelőtt toppant be. A nő azonnal észrevette.

– Láttam.

– Nem vársz igazi házasságot tőle – mondta Temple.

– Nem.

– Akkor miért nem azt csinálod, amihez a legjobban értesz?

A nő tekintete a terem másik végében álló jóképű férfiről siklott. A választott férje.

– Szerinted a zsarolás a legjobb módja a férjfogásnak?

Temple elmosolyodott.

– Engem megzsaroltak azelőtt, hogy feleséget találtam volna.

– Nos, igen, állítólag a legtöbb férfi nem ennyire mazochista, Temple. Azt hajtogatod, hogy férjhez kellene mennem. Te és Bourne és Cross – tette hozzá, sorra véve A Bukott Angyal tulajdonostársait. – Nem is beszélve a bátyámról.

– Ó, igen, hallottam, hogy Leighton hercege súlyos hozományt tűzött ki a fejedre. Elképesztő, hogy még nem roppantál össze a teher alatt. De mi van a szerelemmel?

– A szerelemmel? – Nehéz volt kimondani a szót megvetés nélkül.

– Biztosan hallottál már róla. Szonettek, versek, boldogan éltek, amíg meg nem haltak?

– Hallottam róla – válaszolta Georgiana. – Mivel a házasság azért jöhet szóba, mert a legjobb esetben kényelmes, a legrosszabb esetben pedig csökkenti az adósságot, aligha hiszem, hogy a szerelem hiánya problémát jelentene – mondta. – Ráadásul a bolondoknak való.